

INA'S VLUCHT,

Kerstvertelling door D. A. CRAMER—SCHAAP.

III. van CLAUDINE DOORMAN.

Hans liep in haar eentje naar huis. De lucht zag grauw en het begon te sneeuwen, fijne jachtsneeuw, die de wind voortzweepte. Je voelde hem meer dan dat je hem zag, want hij prikte als fijne naaldjes in je gezicht!

Zij liep met gebogen hoofd, de handen diep in de zakken van haar duffel. Zij was boos, verdrietig van boosheid, ze wist zelf niet of de tranen die in haar oogen stonden door de wind kwamen of omdat ze zich zoo ellendig voelde. Ze schopte tegen een steen die op het trottoir lag, en het ding keilde over de straat, nog tot voorbij de lantaarnpaal.

Nu was het uit met Ina, voor goed uit! Zij waren vriendinnen geweest van af dat ze als kleine peuters aan de hand van Mina samen naar school gebracht werden, je kon je geen Zondag, geen feestje, geen gewone schooldag denken zonder Ina. Maar ja, nu had ze zelf gekozen, op het oogenblik zat Ina in de auto die Mimi altijd van school haalde, deftig achterin met haar tasch, en zij, Hans, ze liep hier in haar eentje, en ze kon hier morgen in haar eentje loopen, en overmorgen en over twee maanden ook. Want een nieuwe vriendin

nemen, al zou je willen, dat kòn je toch maar niet ineens. Dat had Ina gedaan, die was nu met Mimi, maar neen, een vriendin daar moest zij, Hans, nooit meer iets van hebben, die liet je in de steek zoodra er een ander kwam, zomaar een nieuw kind dat niets wist van school, en van de klas, en wat er al die jaren gebeurd was. Een kind met zijden jurken aan, waar de kinderen achter haar rug tòch om lachten, omdat je er niet eens mee spelen kon, stèl je voor: „twee in de bocht” of „haasje over” met een jurk waarmee je anders alleen maar naar een partijtje ging! Maar de auto, die had 't bij Ina eigenlijk gedaan, dat vond zij mooi! Eerst een eindje meerijden, och, één enkel keertje maar, omdat Mimi het zoo graag wou en je toch geen „nee” kon zeggen, en toen al gauw elke dag, eerst om vier uur, en later om twaalf ook.

Maar vandaag, in het speelkwartier, had zij 't ineens maar gezegd, toen Ina, een beetje verlegen, bij haar inhaakte, en weer zoo erg lief deed, of zij er toch mee inzat en nu haar ook wat gunnen wou.

„Je hoeft heusch niet meer aardig tegen me te doen hoor, en me 's ochtends halen, dat heb ik ook liever niet meer, en om half twee ook niet. Je hebt nu Mimi!” Heel hard had zij het gezegd. Ina was boos weggelopen, even later was zij gearmd met Mimi voorbij gekomen, en zij hadden expres schaterend gelachen toen zij langs haar gingen. De andere kinderen hadden het ook gemerkt, die hadden het al lang aan zien komen natuurlijk en Mientje van den Heuvel had gezegd: „Laat haar maar, hoor, ze zal gauw genoeg van dat spook krijgen!”

Hans was zoo in haar gedachten verdiept, dat zij haar eigen huis voorbij liep. En zij had ook geen zin om terug te keeren. Tegen Tante, die de huishouding deed, nu Moeder ziek was, kon je er toch niet over praten, die zou er niet eens echt naar luisteren en wel telkens „ja”, en „nee” zeggen, maar voelen wat het wàs, nee, dat

En Tante niet. En het Moeder schrijven wilde zij ook niet, nu net tegen Kerstmis zo'n nare brief, dat ging niet. Dan zou Moeder zich maar verdrietig maken, en dat mocht juist heelemaal niet.

Hans sloeg den weg naar het park in, daar liep niemand met dit vreeselijke weer. Maar nu kon je juist goed denken. Zij had het Ina gezegd, en dat was goed geweest, ze moest ze er zelf over heen zien te komen, ineens een groote stap doen, en er niet meer over denken. Maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan! En wat zou Ina's Moeder wel denken? Want nu zou zij natuurlijk ook nooit meer bij Ina aan huis kunnen komen, en dat was juist altijd zoo fijn geweest!

Jaap en Jan, de jongens, zou ze nog wel eens op straat zien, maar Mijnheer en Mevrouw — die zouden vast denken dat zij ruzie gemaakt had met Ina — en misschien kwam Mimi er nu voortaan wel, en zat op haar plaatsje aan tafel, naast Mijnheer!

De tranen, die tot nu toe haar oogen wazig gemaakt hadden, werden heel groot, zoo groot dat zij zich tot druppels vormden, en langs Hans' wangen naar beneden gleden, maar driftig veegde zij ze weg. En nu ging ze naar huis ook, Tante zou niet weten waar ze bleef, en er was toch heelemaal niets aan te doen, heelemaal niets!

* * *

„Je komt toch zeker eerste Kerstdag, hè!” zei Mimi. „We hebben een reus van een boom, en we krijgen allemaal cadeautjes! Jij ook. Oom en Tante uit Berlijn komen, en nog een heeleboel menschen meer, maar ik mocht ook een vriendinnetje vragen en ik vind jou het leukst.”

Ina zwaaide verlegen met haar tasch, ze zou dolgraag naar Mimi gaan, wat een pracht van een boom zou dat wezen, hij reikte vast en zeker tot het plafond, maar Moeder . . . zou Moeder het goed vinden dat zij eerste Kerstdag op visite ging? Dan waren ze allemaal thuis, de jongens gingen expres na de Kerstdagen pas naar Tante Go in den Haag, want met Kerstmis kwam Grootmoeder over.

„Ik moet eerst thuis vragen, of ik mag,” zei zij zacht, maar Mimi was veel te veel van haar eigen dingen vervuld dat zij iets van Ina's verlegenheid merkte.

„Natuurlijk mag je. Maar dan moet je die leuke jurk aandoen,” zei zij, „je weet wel”, „die lichte groene, niet die leelijke blauwe van laatst.”

Ina kreeg een kleur, Moeder had de blauwe zelf gemaakt, en zij had hem juist erg mooi gevonden, maar Mimi had zelf ook zulke beeldige, die regelrecht uit Parijs kwamen.

„Nou hoor,” Mimi maakte vlug haar arm los, „ik moet nog boodschappen doen met Moeder, voor Kerstmis! riep zij nog eens over haar schouder, en Ina lachte en wuifde toen zij even later in de auto voorbij reed.

Alleen liep zij verder. Zij dacht aan het kerstfeest, o, als zij nu maar mocht! „We krijgen allemaal cadeautjes, had Mimi gezegd, jij ook.” Wat zou zij wel krijgen?

Voor zich uit zag zij Hans loopen, ook alleen, als die nu maar niet omkeek! Vroeger was Hans wel leuk geweest, maar tegenwoordig deed zij zoo vervelend. Als zij aardiger was zou Mimi haar ook wel meenemen, maar Mimi had dadelijk gezegd:

„Die vriedin van jou, wat is daar nou aan? Zoo'n stijve houten klaas!”

Maar Hans keek op noch om, zij stapte stevig door, alleen bleef zij even staan kijken voor den bloemenwinkel op den hoek. Ina hield haar pas wat in, zou zij nu langs haar schieten, maar neen, Hans liep alweer door. Ziezoo, nu moest zij de zijstraat in, en Hans rechtdoor, dan was zij haar meteen kwijt.

Moeder was alleen thuis, Vader kwam pas om vijf uur van kantoor, en de jongens hadden Slöjdlles Dinsdags.

„Zoo prul”, zei Moeder, „heb je vakantie? Kom je gezellig bij me zitten? Dan mag jij thee schenken.”

Dat had zij altijd gezellig gevonden, met Moeder alleen thuis, en dan de schemerlamp aan, en Moeder heelemaal alleen voor haar. Anders overschreeuwden de jongens je altijd dadelijk met hun verhalen. Maar nu treuzelde zij bij de theetafel, verschoof de kopjes, morste met de suiker. „Toch maar vragen,” dacht ze, „zoo'n rustig oogenblikje komt misschien niet meer.”

„Moes, begon zij, en zij wond de lus van de teacosy stevig om haar vinger „ik wou u wat vragen. . . .”

„Nou,” lachte Moeder, „je doet of je niet tot tien kunt tellen! Is het zoo erg? Zal ik eens raden? Een nieuw glas voor je horlogearmband, ik zag. . . .”

Maar Ina schudde haastig van neen. „Nee, heusch niets nieuws! Alleen maar of ik eerste Kerstdag 's avonds naar Mimi mag.”

't Bleef heel stil. Moeder zei niets, 't was zóó stil dat je de wollen draad door de kous hoorde schuiven die Moeder zat te stoppen.

„Dan is Grootmoeder er”, zei Moeder eindelijk.

Ina haalde haar schouders op. „Maar Grootmoeder is er tweede Kerstdag toch ook nog en als ik nou toch zoo heel erg graag wou.”

„Dat is het juist”, zei Moeder, en haar stem klonk heelemaal niet vroolijk meer, „dat je zoo erg graag wilt. . . de jongens hebben zelf gevraagd of zij de kerstdagen thuis mochten blijven. Maar ik zal er met Vader over spreken.”

Donker keek Ina in de vlammen van den haard. O, als Moeder er met Vader over moest spreken, dan wist zij het al, dan mocht het natuurlijk niet.

„Hier,” zei zij en zij zette het volle theekopje zoo hard op tafel dat er een bruin golfje over het randje vloog, en meteen liep zij naar boven, naar haar koude kamertje, de deur sloeg zij met een slag achter zich dicht.

Toen de gong voor het eten ging kwam zij met een woedend gezicht beneden, en zij viel dadelijk tegen Jan uit, omdat hij bij de deur tegen haar opbotste: „Lamme jongen, kijk toch uit!”

„Hoor eens Ina”, riep Vader uit de voorkamer, „zoo'n toon wensch ik hier in huis niet te hooren!”

Mokkend at zij haar soep, natuurlijk trok vader Jan weer voor, zij kreeg altijd voor alles een standje.

Vader en Moeder hadden er in de voorkamer straks zeker over gesproken en Vader zou na tafel wel zeggen dat het niet mocht.

„Ik ben straks Hans tegengekomen”, zei Jaap. „Waarom komt Hans toch nooit meer hier, Moeder? Ik vond het altijd zoo'n leuke meid”.

Ina kreeg een kleur. „'t Is een vervelend kind,” zei zij, „we zijn geen vriendin meer.”

„Zoo”, zei Moeder. „Dat is dan wel ineens, na zes jaar vriendschap, hebben jullie ruzie gehad?”

„Mimi is nu mijn vriendin” zei zij uitdagend, over haar lepel heen.

„O, die nuf!” riep Jan. „Als die hier moet komen, dan gaan wij op zolder spelen, ~~in~~ Jaap?” Maar Vader legde hem met een blik het zwijgen op.

Over de invitatie werd dien avond niet meer gesproken, en Ina voelde zich steeds ~~boos~~ worden. Als Vader en Moeder het zóó vanzelfsprekend vonden, dat zij niet ~~ging~~, dat er zelfs niets meer over gezegd werd! Maar 's avonds, toen Moeder haar toe ~~kwam~~ dekken, zei zij zacht:

„Ineke, als je deze dagen met zoo'n gezicht rondloopt, dan bederf je onze Kerst-
vraagde maar, zegt Vader. Je mag dus gerust naar Mimi
~~gaan~~”. Verrast lichtte Ina haar hoofdje op van het kussen.

„Mag ik heusch, Moes? vroeg zij blij.

„Zeker”, zei Moeder, en ging de kamer uit.

Het heele huis was vol geheimzinnigheden, maar Ina werd ~~n~~gens ingehaald, en niemand sprak met haar over Kerstmis. Moeder ging alleen boodschappen doen, en nam haar niet ~~mee~~, zoals andere jaren. De jongens hielden dadelijk hun ~~mond~~ als zij binnen kwam, zij merkte wel dat ze iets maak-
~~ten~~. stiekum op zolder, als zij van boven kwamen roken zij ~~naar~~ verf, en de deur van het timmerhok bleef op slot! „Och ~~kind~~”, zei Jan, toen ze één keer haar nieuwsgierigheid niet ~~kon~~ bedwingen en er naar vroeg, „ga jij maar naar je Mimi, ~~jij~~ hoort er niet bij.” Beledigd was zij weggelopen, maar ~~gek~~, zij kòn Jan's woorden niet vergeten, aldoor hoorde zij het ~~weer~~ „jij hoort er niet bij!” Zij hoorde er toch wél bij, al was ~~ze~~ nu één avond weg. Nu, zij zou maken dat ze haar allemaal ~~missen~~ zouden! En zij droeg uit zich zelf Grootmoeder's koffertje van het station naar huis, en zij zette voor Moeder ~~tree~~, toen Moeder laat uit de stad terug kwam, en zij maakte dat Vader's pijp ~~klaar~~ lag, als hij uit kantoor kwam. Maar niemand die er iets van zei, zij deden ~~net~~ of het doodgewoon was.

Maar het ergste, het ergste was eerste Kerstdag zelf! Zij hing den heelen dag landerig rond, zij waren allemaal bezig, maar zij had niets te doen! Grootmoeder en Moeder versierden samen het boompje in de voorkamer, de gordijnen waren dicht, maar je kon duidelijk het gerinkel van de zilveren ballenslingers hooren. Vader brandde de ~~kaarsjes~~ af en doopte de zwarte pitjes in petroleum, dan brandden ze beter, want Jaap had verzonnen dat de boom met schietkatoen aangestoken zou worden. Jan en Jaap versierden de kamer met hulst, Jan zat op een trapleer en Jaap gaf beneden ~~aanwijzingen~~.

„Ina”, Moeder stak even haar hoofd om het hoekje van het gordijn, „ga jij je nu vast verkleeden. Om half zeven word je met de auto gehaald.” Zij was eigenlijk blij dat zij naar boven kon gaan, wat deed zij beneden, tusschen al die bezige menschen! Kijk, Moeder had alles keurig netjes klaar gelegd. Gelukkig de groene, die vond Mimi immers het mooist, en nieuwe haarlinten, en de lakschoentjes met de lange zijden kousen.

Toen zij om zes uur beneden kwam, was Moeder bezig de tafel gezellig te dekken. Zij spande roode linten over het witte tafellaken, en bij elk bord legde zij een takje hulst. Zes borden, telde Ina. Zij moest even lachen. „U vergist u Moes, u dekt voor zes, ik ben er toch niet?” Maar Moeder zei rustig: „Ik heb gevraagd of Hans vanavond bij ons kwam”, Met groote verschrikte oogen keek zij Moeder aan.

„Hans? Maar we hebben toch ruzie?”

Moeder lachte. „Ja jij, maar wij toch niet? Hans is nog altijd ons vriendinnetje, hoor, en nu kan zij mooi jou plaats innemen. Zij vond het wát prettig!”

Floep, weg was ineens alle plezier, als ze het nog gehad had. Hans in haar plaats hier, thuis, en zij bij Mimi! Er kwamen zelfs twee waterlanders, die niemand gelukkig zag!

„De auto!” riep Jaap, „ik heb hem hooren toeteren!” en zij drukten hun neuzen plat tegen het raam.

„Nu hoor”, zei Moeder hartelijk, „veel plezier, hoor, en je weet, we hebben graag dat je niet later dan tien uur thuis komt.”

Zij wuifden haar allemaal na, achter het raam, maar het was geen vroolijk meisje dat wegreed, kleintjes zat zij in een hoekje van de auto en op dat oogenblik had zij maar één verlangen: gewoon thuis te mogen blijven! maar dat kon nu niet meer.

Ina bleef verschrikt staan toen de meid de deur opendeed, en zij in een kamer vol menschen keek. Mimi zag zij heelemaal niet. Klein en verlegen stond zij bij de deur, niemand lette op haar, tot zij eindelijk Mimi ontdekte. Die zat met een lang donker meisje op een canapé. Ina glipte achter de ruggen van de menschen om naar haar toe.

„Gunst kind”, zei Mimi, ben je daar al?

Ik was je heelemaal vergeten. Dit is mijn nichtje Hermance. Herma, dit is nu het kind waar ik je van verteld heb”.

Hermance wierp een koele blik op Ina, knikte uit de hoogte en ging rustig voort haar taartje op te eten.

„Heb je Moeder al goeden dag gezegd?” vroeg Mimi bazig. „Nou, doe het dan, daar staat zij”, en zij schoof Ina naar een hoek van de kamer waar Mevrouw met een Heer in het zwart met een witte borst, stond te praten. „Zoo, . . . kleintje” — zei Mevrouw en legde verstrooid haar beringde hand op Ina's hoofd, „Zei u niet, Mijnheer van Boetzelaer, . . . „Kom mee”, Mimi trok haar al weer weg. „Hermance is in Parijs op kostschool en nu over met vakantie. Zij heeft haar haar gepermanent, eenig hè?” Ina knikte vaag.

Het duurde een heele tijd eer zij aan tafel gingen, en in de zaal waar gedekt was, stond ook een kerstboom, hij reikte tot het plafond, er brandden geen echte kaarsen in, want hij was electricch, knip ging het licht in de zaal uit en knip ging de boom branden. Toen zongen alle menschen een lied in een vreemde taal, Duitsch — zei Mimi — waar je niets van begreep.

Zij zat heelemaal onderaan aan een lange lange tafel tusschen Mimi en Hermance in, die aldoor over haar hoofd heen, met elkaar spraken.

Er kwamen allemaal rare dingen die zij nog nooit gezien had, die zij heelemaal niet wist hoe zij eten moest en ook niets lekker vond.

„Kind, zit toch niet zoo te knoeien”, zei Mimi hardop, en Ina zag dat zij en Hermance naar elkaar keken en lachten! Nooit, in haar heele leven, had zij zich zóó ongelukkig gevoeld. Zij legde haar vork neer, zij kòn niet meer eten van al dat rare.

„Wat heb je”, zei Mimi, „je bent toch niet ziek? Je ziet zoo rood.”

„Zij is eigenlijk nog te klein”, zei Hermance, weer over haar hoofd heen, „zij moet natuurlijk even. . . . „Zeg!” fluisterde Mimi, „t mag eigenlijk niet, 't is heel onbeleefd, maar als je heel voorzichtig opstaat merkt niemand het. En dan in de gang, de eerste deur rechts”.

Heel voorzichtig liet Ina zich van haar stoel glijden, en achter de rug van een gerokte knecht om, wipte zij de deur uit. Na het geroezemoes in de zaal met de etende mensen, lag de gang lang en stil voor haar.

Naar de deur rechts keek zij niet, zij liep heel hard door, naar het kamertje waar de knecht haar manteltje gelegd had. Gelukkig, niemand vertoonde zich. Nu de deur uit en dan naar huis! In één adem rende zij door, tot zij liggend op haar eigen stoep stond.

Vader deed open, en zij milde zoo dat zij allemaal de kamer uit kwamen vliegen, omdat zij dachten dat er iets gebeurd was. Maar eindelijk, het horten en stooten kwam het heele verhaal . . . „en . . . e . . . nu hoef ik toch niet meer terug, hé Moeder?” zij vroeg het zoo angstig dat ze allemaal moesten lachen.

„Zij mag naast mij zitten, de Mevrouw?” vroeg Hans, en nu zag zij Hans pas, die was zij heelemaal vergeten! Beschaamd keek zij een andere kant uit.

„Natuurlijk”, zei Moeder, „en Vader belt wel even op. Zij zullen anders niet weten waar je gebleven bent!”

En zoo werd het toch een heerlijk Kerstfeest, en wat nog het heerlijkste was: Hans bleek heelemaal niet boos! Ze gaven elkaar onder de kerstboom, toen niemand het zag een hand.

Ben je nu heusch weer goed”? vroeg Ina. „Ik zal Mimi nooit meer aankijken. Ik begrijp zelf niet hoe ik het heb kunnen doen.”

Maar Hans lachte. „Kind, zei zij, „daar denken we niet eens meer aan. Eens vriendin, blijft vriendin, dat heb je nu gemerkt.”

